

Sygn. akt VII U 110/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 19 grudnia 2018 r., nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 grudnia 2018 r., nr (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu L. S. prawo do emerytury pomostowej.

Sygn. akt VII U 110/19

UZASADNIENIE

L. S. w dniu 28 grudnia 2018 r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 grudnia 2018 r., znak:(...). Odwołujący nie zgadzając się z zaskarżoną decyzją wskazał, że przez ponad 40 lat pracował w zawodzie kierowcy, w większości w firmach budowlanych jako kierowca samochodów powyżej 3,5 ton tzw. betonomieszarek. Odwołujący wskazał, iż kwestionowane przez ZUS okresy pracy w szczególnych warunkach to okres od 1.03.1990 do 19.06.1993 r. oraz 16.08.1995 do 31.07.2003 r. – okres pracy w firmie (...), gdzie pracował na samochodach marki T. i M. powyżej 3,5 ton. Odwołujący wskazał, iż nie ponosi odpowiedzialności za nieprawidłową podstawę prawną wskazaną przez pracodawcę (k. 3 – 3v.)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS(...)Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że odmowa prawa do emerytury pomostowej uzasadniona została tym że odwołujący się nie wykazał wymaganego ustawowo czasu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego 15 lat.

Organ rentowy wskazał, że do okresu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy zaliczył odwołującemu się okresy od 10 czerwca 1974 do 1 stycznia 1975 r., od 17 sierpnia 1981 r. do 31 maja 1983 r., od 12 stycznia 2004 r. do 4 maja 2013 r., tj. łącznie po odliczeniu okresów nieskładkowych 11 lat, 1 miesiąc i 11 dni.

Organ rentowy nie uznał za pracę w szczególnych warunkach pracy w okresach:

1) od 22 stycznia 1980 r. do 16 sierpnia 1981 r. oraz od 1 czerwca 1983 r. do 28 lutego 1990 r. ponieważ z przedłożonych dokumentów źródłowych nie można ustalić rodzaju i stanowiska pracy oraz rodzaju prowadzonego samochodu. Z dostarczonych dokumentów wynikają różne stanowiska pracy: kierowca - mechanik, kierowca, kierowca samochodu osobowo - terenowego marki ". (...)", kierowca samochodu „wywrotka”, kierowca samochodu (...),

2) od 1 marca 1990 r. do 19 czerwca 1993 r. oraz od 16 sierpnia 1995 r. do 31 lipca 2003 r. ponieważ świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach zawierają nieprawidłową podstawę prawną, tj. przedsiębiorstwa podlegające pod sektor prywatny powinny podać rodzaj wykonywanej pracy powołując się jedynie na wykaz stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdyż zakład pracy odwołującego się nie podlegał pod ministra resortowego,

3) od 1 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r., ponieważ odwołujący się wykonywał pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, natomiast okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w ww. rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. S., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 11 października 2018 r. wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o przyznanie prawa do emerytury pomostowej (k. 1 a. e.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w oparciu o własne ustalenia wydał decyzję z dnia 19 grudnia 2018 r., znak: (...) odmawiającą odwołującemu przyznania prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że odwołujący nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącego co najmniej 15 lat. Organ rentowy wskazał, że do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych Zakład przyjął okresy pracy od 10.06.1974 r. do 1.01.1975 r., od 17.08.1981 r. do 31.05.1983 r., od 12.01.2004 r. do 4.05.2013 r. tj. łącznie po odliczeniu okresów nieskładkowych: 11 lat, 1 miesiąc i 11 dni. Zakład nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresów:

- od 22.01.1980 r. do 16.08.1981 r. oraz od 1.06.1983 r. do 28.02.1990 r., ponieważ z przedłożonych dokumentów źródłowych nie można ustalić rodzaju stanowiska pracy oraz rodzaju prowadzonego samochodu. Z dostarczonych dokumentów wynikają różne stanowiska pracy: kierowca-mechanik, kierowca, kierowca samochodu osobowo-terenowego marki (...), kierowca samochodu "wywrotka", kierowca samochodu (...),

- od 1.03.1990 r. do 19.06.1993 r. oraz od 16.08.1995 r. do 31.07.2003 r., ponieważ świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach zawierają nieprawidłową podstawę prawną, tj. przedsiębiorstwa podlegające pod sektor prywatny powinny podać rodzaj wykonywanej pracy powołując się jedynie na wykaz stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r., gdyż zakład pracy nie podlegał pod ministra resortowego,

- od 1.07.2015 r. do 30.09.2015 r., ponieważ odwołujący wykonywał pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w ww. rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Ponadto w decyzji wskazano, iż odwołujący posiada sumarycznie staż okresów składkowych i nieskładkowych 40 lat 10 miesięcy i 1 dzień (k. 18 a.r. tom IV).

Z odpisu nr (...) wynika, iż odwołujący się posiada pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych oraz ciągników o nośności powyżej 3500 kg. W odpisie wskazano, iż odwołujący posiada staż jako kierowcy data 9 listopada 1974 r. (k. 53 a.r. nieoznaczony tom). Odwołujący się posiada prawo jazdy na kategorię A, D, E (akta osobowe).

Odwołujący L. S. w okresie od 10 czerwca 1974 r. do dnia 1 stycznia 1975 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy wywozie nieczystości stałych i płynnych oraz prace na wysypiskach i wylewiskach nieczystości, a także prace przy przyzmacz kompostowych z nieczystości miejskich na stanowisku ładowacza nieczystości stałych i płynnych, wymienionym w wykazie A, dziale nr IX, poz. 3 pkt 2 zawartym w załączniku nr 1 do zarządzenia Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 1 lipca 1983 r. w sprawie stanowisk pracy w zakładach pracy resortu administracji, gospodarki terenowej i ochrony środowiska, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (świadcstwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 21 a.r. nieoznaczony tom). Okres zatrudnienia od 10 czerwca 1974 r. do 01 stycznia 1975 r. został przyjęty przez organ rentowy za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych (okoliczność bezsporna).

L. S. w okresie od dnia 22 stycznia 1980 r. do dnia 28 lutego 1990 r. był zatrudniony na następujących stanowiskach: samochodu Ż. (w okresie od 22 stycznia 1980 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, a następnie w okresie od 5 lutego 1980 r. , umowa o pracę z 5 lutego 1980 r. akta osobowe archiwum), kierowcy samochodu „wywrotka” (w okresie od 17 sierpnia 1981 –akta osobowe z archiwum), kierowcy (w okresie od 10 sierpnia 1983 r. umowa o pracę – akta osobowe z archiwum), kierowcy – mechanika w Przedsiębiorstwie (...) – Budowlanym (...) (stanowisko kierowcy mechanika zostało odwołującemu powierzone z dniem 11 lipca 1988 r. – akta osobowe z archiwum), (akta osobowe: świadectwo pracy, umowa o pracę z dnia 5 lutego 1980 r., umowa o pracę z dnia 22 stycznia 1980 r., umowa o pracę z dnia 4 października 1984 r.) W trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) – Budowlanym (...) odwołujący jeździł na samochodach Ż., U., T. z wywrotką, Kamazem z naczepą o długości 20 metrów, betonomieszarką i cementowozem (zeznania odwołującego k. 28, akta osobowe).

W dniu 1 listopada 1982 r. odwołującemu się zostało powierzone dodatkowe stanowisko obok wykonywanego kierowcy związane z czynnościami spedycyjnymi oraz obsługą betonomieszarki (akta osobowe z archiwum).

W okresie od 07 listopada 1988 r. do 19 lipca 1989 r. odwołujący był zatrudniony na budowie eksportowej w ZSRR (akta osobowe z archiwum).

Na mocy porozumienia pomiędzy pracodawcami Przedsiębiorstwem (...) – Budowlanym (...) a Przedsiębiorstwem Produkcji i Usług w Budownictwie (...) odwołujący z dniem 01 marca 1990 r. został przeniesiony do Przedsiębiorstwa Produkcji i Usług w Budownictwie (...) (akta osobowe z archiwum).

Z tego okresu, tylko okres pracy odwołującego od 17 sierpnia 1981 r. do 31 maja 1983 r. został przyjęty przez organ rentowy za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych tj. jako praca na stanowisku samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony (kierowca wywrotki) (okoliczność bezsporna).

Z protokołu kwalifikacyjnego z dnia 22 października 1984 r., wynika, iż odwołujący zdał egzamin przed Komisją Kwalifikacyjną w zawodzie kierowca mechanik. Z protokołu kwalifikacyjnego z dnia 9 sierpnia 1989 r., wynika, iż odwołujący zdał egzamin przed Komisją Kwalifikacyjną w zawodzie kierowca.

Zgodnie ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach L. S. w okresie od dnia 1 marca 1990 r. do dnia 19 czerwca 1993 r. pracował w (...) Sp. z o.o. na stanowisku wymienionym w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w charakterze lub w szczególnym charakterze na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony wymienionym w Dziale VII poz. 2 pkt 2 wykazu. W świadectwie wskazano także, iż (...) Sp. z o.o. przechowuje akta osobowe i listy płac pracowników PP i (...) J. N. i w związku z tym (...) Sp. z o.o. wystawia zaświadczenie byłym pracownikom ww. firmy.

Wskazano także, iż w dniu 15 września 1999 r. została podpisana umowa z byłą właścicielką firm (...) o podpisywaniu zaświadczeń dla celów emerytalno rentowych (k. 107 a.r. nieoznaczony tom). W tym zakładzie odwołujący w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca na betonomieszarkach i pompach do betonu na samochodzie T., 6 m(3) betonu, ok. 10 ton, nośność 18 ton oraz na M. (...) m(3) betonu. Stanowisko pracy określone jako kierowca – mechanik oznaczało, iż do zakresu obowiązków pracownika należało także dbanie o samochód, konserwowanie i naprawianie go (k. 28 – 29 zeznania odwołującego, k. 29 zeznania B. R., k. 29 – 30 zeznania S. R.).

Odwołujący się od dnia 16 sierpnia 1995 r. do dnia 31 marca 2002 r. pracował w firmie (...) Sp. z o.o. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony wymienionym w Dziale VII poz. 2 pkt 2 wykazu A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w charakterze lub w szczególnym charakterze (świadcstwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k. 127 a.r. nieoznaczony tom).

Zgodnie ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionym przez (...) Logistyka Sp. z o.o. odwołujący się od dnia 1 kwietnia 2002 r. do dnia 31 lipca 2003 pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym pow. 3,5 tony wymienionym w Dziale VII poz. 2 pkt 2 wykazu A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w charakterze lub w szczególnym charakterze (k. 125 a.r. nieoznaczony tom).

W okresie od dnia 12 stycznia 2004 r. do 31 grudnia 2008 r. oraz od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 maja 2013 r. odwołujący się L. S. wykonywał w firmie (...) prowadzonej przez A. M. pracę na stanowisku kierowcy autobusu w pełnym wymiarze czasu pracy tj. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze od (świadcstwo pracy k. 117 a.r. nieoznaczony tom). Ww. okres zatrudnienia został przyjęty przez organ rentowy za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych (okoliczność bezsporna).

Od 1 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r. odwołujący wykonywał pracę na stanowisku kierowcy autobusu w firmie (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu.). Ww. okres zatrudnienia nie został przyjęty przez organ rentowy za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych.

Odwołujący rozwiązał stosunek pracy z pracodawcą za porozumieniem stron, obecnie przebywa na rencie, świadczenie rentowe wynosi 1460 złotych netto, choruje na astmę oskrzelową.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach sprawy, w tym z akt rentowych, kserokopii akt osobowych, zeznań świadków B. R., S. R. oraz przesłuchania odwołującego. Zdaniem Sądu dokumenty w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniały i tworzyły spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony sporu w zakresie ich autentyczności, a zatem wynikające z nich wnioski należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy. Sąd również uznał za korelujące ze sobą zeznania świadków i odwołującego. Sąd uznał zeznania świadków za w pełni wiarygodne, ponieważ były to osoby, które bezpośrednio współpracowały z odwołującym w spornym okresie czasu pracy i wskazały na charakter czynności, które wykonywał L. S. w spornym okresie czasu pracy w PP i (...) J. N. oraz jego następcą (...) Sp. z o.o. Świadek B. R. miał wiedzę dotyczącą tego na jakich samochodach odwołujący jeździł, albowiem pracował na stanowisku inspektora transportu i wypisywał karty drogowe, zaś S. R. pracował jako kierowca betonowozu, czyli tożsamym stanowisku co odwołujący. Obydwaj świadkowie potwierdzili, iż odwołujący był kierowcą samochodów betonomieszarkach i pompach do betonu na samochodzie T., 6 m(3) betonu ok. 10 ton, nośność 18 ton oraz na M. (...) m(3) betonu, oraz że stanowisko pracy określone jako kierowca – mechanik oznaczało, iż do zakresu obowiązków pracownika należało także dbanie o samochód, konserwowanie i naprawianie go.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

(...) Oddział w W. z dnia 19 grudnia 2018 r., znak: (...) jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Spór zaistniały w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia okoliczności stanowiących przesłankę uzyskania prawa do emerytury pomostowej według przepisów ustawy

o emeryturze pomostowej, a mianowicie charakteru pracy wykonywanej przez L. S. w okresach pracy wskazanych w przedłożonych do akt organu rentowego świadectwach pracy oraz długości stażu pracy w takich warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił okresów od 22.01.1980 r. do 16.08.1981 r. i od 01.06.1983 r. do 28.02.1990 r. wskazując, iż z dokumentów źródłowych nie można ustali rodzaju pracy oraz rodzaju prowadzonego samochodu i od 01.03.1990 r. do 19.06.1993 r. oraz od 16.08.1995 r. do 31.07.2003 r. wskazujących, że świadectwa wykonywania prac szczególnych warunkach zawierają nieprawidłową podstawę prawną, tj. przedsiębiorstwa podlegające pod sektor prywatny powinny podać rodzaj wykonywanej pracy powołując się jedynie na wykaz stanowiący załącznik do rozporządzenie Rady Ministrów z 7.02.1983 r., gdyż zakład pracy nie podlegał pod ministra resortowego, oraz nie uwzględnił okresu od 1 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r., ponieważ odwołujący się wykonywał pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, natomiast okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w ww. rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z tym stanowiskiem nie zgodził się odwołujący, podnosząc iż nie ponosi odpowiedzialności za błędy pracodawcy i wskazał na tożsamość świadczonej przez niego pracy z odpowiednimi pozycjami w wykazach stanowiących załączniki do przepisów szczególnych normujących kwestię pracy w warunkach szczególnych.

Rozważania Sądu koncentrowały się zatem wokół kwestii okoliczności faktycznych, od których uzależnione jest prawo odwołującego się do emerytury pomostowej, w szczególności okresu pracy w warunkach szczególnych.

Ustawa z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (t.j. Dz.U. z 2015r. poz. 965 ze zm.) zastąpiła nowymi regulacjami, określającymi zasady nabywania wcześniejszych emerytur z tytułu pracy w warunkach szczególnych, przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, określające zasady przyznawania emerytur z tytułu tego rodzaju pracy. Celem tej ustawy jest ograniczenie kręgu uprawnionych do emerytury z powodu pracy w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze do mniejszej liczby sytuacji uzasadnionej rzeczywistą koniecznością przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego. Przy czym oczekiwania osób, które rozpoczęły wykonywanie takiej pracy na starych zasadach, na wcześniejsze przejście na emeryturę, powinny zostać zaspokojone. Ustawa ma charakter przejściowy, ograniczając prawo do uzyskania emerytury pomostowej do osób urodzonych po 31.12.1948r., które pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) rozpoczęły przed 01.01.1999r. (art. 4 pkt 5 ustawy).

Wskazany cel ustawy o emeryturach pomostowych realizują przepisy określające warunki nabycia prawa do przewidzianego w niej świadczenia, w tym art. 4 i art. 49. W myśl pierwszego z nich, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 3 grudnia 1948r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący, co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący, co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 01 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

6) po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z unormowania tego wynika, że przy nabywaniu prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy uwzględnieniu podlegają przypadające przed dniem 01.01.2009r. okresy pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej, jednakże dotyczy to wyłącznie sytuacji spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich pozostałych przesłanek określonych w art. 4, gdyż muszą one być spełnione łącznie.

W niniejszym postępowaniu odwołujący wykazał, iż spełnił wszystkie wskazane wyżej warunki do przyznania emerytury pomostowej.

Zgodnie z §2 ust. 2 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. okresy pracy określone w ust. 1 stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., II UKN 598/00).

W orzecznictwie podkreśla się, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym złożenie dowodu w postaci świadectwa pracy może być kwestionowane, co na podstawie art. 6 k.c. pociąga za sobą obciążenie ciężarem dowodu strony, która zaprzecza okolicznościom wynikającym ze świadectwa pracy. Należy bowiem ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r.,

II UK 337/03). Tym samym brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub jego braki formalne nie świadczą o tym, że ubezpieczony faktycznie takiej pracy nie realizował. W postępowaniu przed sądem nie stosuje się bowiem ograniczeń dowodowych, jakie istnieją w postępowaniu administracyjnym przed organem rentowym. W orzecznictwie wielokrotnie wyrażano ugruntowany już pogląd, zgodnie z którym ze względu na powyższe, okoliczność wykonywania pracy w szczególnych warunkach może być dowodzona wszelkimi środkami dowodowymi, przy czym sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organem rentowym. W postępowaniu przed sądem odwoławczym dopuszczalne jest więc dopuszczenie dowodu z zeznań świadków lub z opinii biegłego na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy wnioskodawca nie jest w stanie wykazać tej okoliczności jedynie w oparciu o dokumenty (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r.,

III UZP 6/84; z 21 września 1984 r., III UZP 48/84; a także wyroki: Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r. II UKN 619; Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 grudnia 2004 r., III AUa 2474/03; Sądu Okręgowego w Tarnowie z 4 października 2013 r. IV U 1284/13).

Dla oceny, czy pracownik pracował w warunkach szczególnych nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzony mu pracy.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego (argumentacja przyjęta w uzasadnieniach w sprawach II UK 537/13, II UK 304/15 oraz III UK 63/16 wynika pośrednio a w sprawach I UK 483/14 oraz II UK 572/15 wynika wprost), pracą kierowcy samochodu ciężarowego w warunkach szczególnych jest tylko praca polegająca na kierowaniu pojazdem w ruchu drogowym oraz na wykonywaniu czynności bezpośrednio z tym związanych.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż dokumenty pracownicze znajdujące się w aktach osobowych odwołującego nie konkretyzowały jakiego rodzaju pojazdami odwołujący kierował na przestrzeni całego okresu zatrudnienia a ponadto wskazywały różne stanowiska pracy, tak jak: kierowca- mechanik, kierowca, (...) oraz różne rodzaje prowadzonego samochodu Ż., (...). Dlatego Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o dowody z zeznań świadków, którzy współpracowali z odwołującym się w trakcie spornego okresu zatrudnienia, a także dowody z dokumentów załączonych do jego akt osobowych, na okoliczność ustalenia charakteru i warunków pracy wykonywanej w spornym okresie. W oparciu o powyższe dowody Sąd ustalił, że w spornym okresie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. a wcześniej w (...) w okresie od 22 stycznia 1980 r. do 28 lutego 1990 r. odwołujący pracował na stanowisku kierowcy mechanika, kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, na co wskazywały zebrane w sprawie dowody, które w powyższym zakresie nie były kwestionowane i nie budziły wątpliwości.

Jak wynika z postępowania dowodowego, w spornym okresie zatrudnienia odwołujący wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zeznający w sprawie świadkowie potwierdzili pracę odwołującego się w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy samochodów betonomieszarkach i pompach do betonu na samochodzie T., 6 m(3) betonu ok. 10 ton, nośność 18 ton oraz na M. (...) m(3) betonu. Nie ulega również wątpliwości, że praca, którą świadczył stanowiła pracę w warunkach szczególnych, o której mowa w Wykazie A Dziale VIII pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Prace te, jak wspomniano powyżej, były wykonywane przez odwołującego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co pozwala uwzględnić powyższy okres na poczet stażu pracy odwołującego w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu odwołujący L. S. przed dniem 01 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zaś po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych tj. od 01 stycznia 2009 r. do 31 maja 2013 r. był kierowcą autobusu komunikacji miejskiej stale w pełnym wymiarze czasu pracy (świadcstwo pracy k. 6 akt rentowych) w rozumieniu załącznika nr 2 pkt 8 ustawy o emeryturach pomostowych – wykazu prac o szczególnym charakterze. Wskazać należy, iż praca na stanowisku kierowcy samochodu o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony nie jest wymieniona w załączniku nr 1 ani 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

W konkluzji należy uznać za pracę w warunkach szczególnych okres zatrudnienia odwołującego się: od 22 stycznia 1980 r. do 16 sierpnia 1981 r. od 1 czerwca 1983 r. do 28 lutego 1990 r. oraz od 1 marca 1990 r. do 19 czerwca 1993 r. i od 16 sierpnia 1995 r. do 31 lipca 2003 r., zaś nie uznać za pracę w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 1 lipca 2015 r. do 30 września 2015 r., gdyż odwołujący wykonywał pracę w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, nie zaś w pełnym wymiarze czasu pracy.

Do pracy wykonywanej w warunkach szczególnych organ rentowy przyjął okresy pracy od 10 czerwca 1974 r. do 1 stycznia 1975 r., od 17 sierpnia 1981 r. do 31 maja 1983 r., od 12 stycznia 2004 r. do 4 maja 2013 r. tj. łącznie po odliczeniu okresów nieskładkowych: 11 lat, 1 miesiąc i 11 dni (okoliczność bezsporna).

Konsekwencją powyższych ustaleń było stwierdzenie, że odwołujący spełnia sporną przesłankę konieczną do nabycia prawa do emerytury pomostowej. Zaliczenie spornego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych prowadzi bowiem

do stwierdzenia, że odwołujący legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze przekraczającym 15 lat, to jest więcej, niż okres minimalny.

W dacie złożenia wniosku odwołujący L. S. miał ukończone 60 lat życia (odwołujący urodził się w dniu (...), wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o przyznanie prawa do emerytury pomostowej złożył w dniu 11 października 2018 r.).

Odwołujący rozwiązał stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą, obecnie przebywa na rencie, świadczenie rentowe wynosi 1460 złotych netto, choruje na astmę oskrzelową. Odwołujący spełnił zatem również ostatni warunek w postaci rozwiązania stosunku pracy, wymagany do przyznania emerytury pomostowej.

Tym samym zasadne jest stwierdzenie, że odwołującemu przysługuje prawo do emerytury pomostowej.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy dokonał stosownej zmiany zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., przyznając odwołującemu prawo do emerytury pomostowej, która przysługuje odpowiednio od miesiąca w którym złożono wniosek o przyznanie emerytury pomostowej (wniosek wpłynął do organu rentowego w dniu 11 października 2018 r.).

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć(...)

06 czerwca 2019 r.